

Acesta este document finalizat

Cod ECLI ECLI:RO:CATIM:2025:016.000382

ROMÂNIA

OPERATOR 2928

CURTEA DE APEL TIMIȘOARA

SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr. 5391/30/2023 -21.11.2024

DECIZIA CIVILĂ NR. 382

Ședința publică din 6 mai 2025

Președinte: Ioana Corina Ciurea

Judecător: Marcela Delia Margan

Judecător: Alina Roxana Timpea

Grefier: Mitru Chiș

Pe rol se află pronunțarea asupra recursurilor declarate de recurenta reclamanta Banater Landwirtschaft S.R.L. și recurentul-pârât Consiliul Local al Orașului Sânnicolau Mare împotriva sentinței civile nr.580/26.06.2024 pronunțată de Tribunalul Timiș în dosar nr.5391/30/2023, având ca obiect anulare act.

Mersul dezbaterilor a fost consemnat în Încheierea de ședință de la termenul din 08.04.2025, Încheiere ce face parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța, având nevoie de timp pentru deliberare, a amânat pronunțarea pentru termenul din data de 22.04.2025, respectiv pentru termenul din data de 6 mai 2025, hotărând următoarele:

CURTEA

Deliberând asupra recursului de față, constată următoarele:

Cererea de chemare în judecată

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Tribunalului Timiș sub nr. 5391/30/21.11.2023 reclamanta BANATER LANDWIRTSCHAFT SRL a solicitat ca, în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Local al Orașului Sânnicolau Mare, să se pronunțe o hotărâre prin care să se dispună anularea în parte a Hotărârii Consiliului Local al Orașului Sânnicolau Mare nr. 32/16.03.2022 privind stabilirea amenzilor referitoare la gospodărirea localității Sânnicolau Mare (denumită în continuare "HCL 32/2022"), respectiv anularea art. 9 lit. o) din HCL 32/2022 și obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

Hotărârea instanței de fond

Prin Sentința civilă nr.580/26.06.2024 pronunțată în dosar nr.5391/30/2023, Tribunalul Timiș a respins excepția prematurității cererii de chemare în judecată, a respins excepția inadmisibilității cererii de chemare în judecată, a admis în parte cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta BANATER LANDWIRTSCHAFT SRL în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Local al Orașului Sânnicolau Mare, a anulat în parte Hotărârea Consiliului Local al Orașului Sânnicolau Mare nr. 18 martie 2022, respectiv a anulat mențiunile „sau limitrofe” și „până la limita carosabilului” de la art.9 lit. o) din hotărâre, a respins în rest cererea de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată, a compensat cheltuielile de judecată suportate de părți până la suma de 500 RON, respingând în rest cererea pârâtului privind cheltuielile de judecată și a obligat pârâtul să achite reclamantei suma de 1.500 RON cu titlul de cheltuieli de judecată.

Calea de atac exercitată

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs atât recurenta reclamanta BANATER LANDWIRTSCHAFT SRL cât și recurentul pârât Consiliul Local al Orașului Sânnicolau Mare.

Prin recurs, recurenta reclamantă BANATER LANDWIRTSCHAFT SRL, în baza art. 20 alin. 3 din Legea nr. 554/2004 coroborat cu art. 496 Cod Procedură Civilă și a art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod Procedură Civilă, a solicitat admiterea recursului, casarea în parte a sentinței recurate și, în rejudecare, admiterea în tot a acțiunii astfel cum a fost formulată.

În motivare, recurenta a susținut că este nelegală decizia primei instanțe de a anula parțial art. 9 lit. o) din HCL doar în ceea ce privește mențiunile sau *limitrofe și până la limita carosabilului* și de a salvarda astfel restul prevederii criticate, prima instanță soluționând cauza cu încălcarea și aplicarea greșită a normelor de drept material incidente.

Astfel, deși argumentul reclamantei principal a fost acela că nelegalitatea prevederii a cărei anulare a cerut-o trebuie raportată la subiectul obligației de conformare și al sancțiunii neconformării prima instanță a trecut peste acest aspect analizând cu prioritate noțiunile de teren limitrof și teren aferent și raportându-se la acestea când a pronunțat sentința atacată.

Se precizează că prin acțiunea introductivă, menționând faptul că reclamanta este proprietara imobilului situat în Sânnicolau Mare, str. Nufărului nr. 8, jud. Timiș (anexând extras CF - Anexa 4 la acțiune), dar nu este proprietara spațiului verde din fața acestui imobil, în legătură cu care a primit numeroase sesizări prin care i se pune în vedere că are *“de tăiat iarba în fața/jurul imobilului situat în Sânnicolau Mare, str. Nufărului nr. 8. Astfel, încălcând art. 9 lit. o din HCL 33/16.02.2022 (privind gospodărirea localității Sânnicolau Mare), vă solicităm ca în termen de 2 zile să luați măsurile necesare eliberării domeniului public de cele enumerate mai sus. În caz contrar se aplică amenda contravențională în sumă de 1.000 lei, până la 2.500 lei conform HCL 33/16.02.2022”*, se solicită anularea în parte a HCL 32/2022, în ceea ce privește prevederile art. 9 lit. o): *“art. 9. În vederea conservării și dezvoltării parcurilor, zonelor florale, spațiilor verzi și de agrement din perimetrul orașului se interzice și constituie contravenție: o) Necosirea ierbii, a gazonului, din spațiile verzi aferente sau limitrofe imobilului curții, grădinii sau a blocurilor de locuințe, până la limita carosabilului. Este interzis a se ierbicida vegetația ierboasă de pe spațiile verzi aferente sau limitrofe imobilului curții, grădinii sau a blocurilor de locuințe, până la limita carosabilului. Nerespectarea prevederilor articolului 9 lit. o se sancționează cu amendă contravențională cuprinsă între 1000 – 2.500 lei.”* (care fac parte din pct. 4. Norme specifice privind protecția, conservarea și dezvoltarea parcurilor, zonelor verzi și amenzile privind nerespectarea acestora), deoarece le consideră nelegale pentru următoarele motive:

□ prevederile art. 9 lit. o) (pag. 23, 25 și 26 din HCL 32/2022) nu fac distincția între persoanele cărora le revin obligațiile sus-menționate, cu toate că Legea nr. 24/2007 privind reglementarea și administrarea spațiilor verzi din intravilanul localităților face clar o astfel de distincție, stabilind, la art. 12 alin. 1, că: *Întreținerea spațiilor verzi se asigură de către proprietarii și administratorii acestora*, iar la art. 8 alin. 1 că: *Administrarea spațiilor verzi proprietate publică este exercitată de autoritățile administrației publice locale și de alte organe împuternicite în acest scop*, și la art. 8 alin. 2 că: *Administrarea spațiilor verzi de pe terenurile proprietate privată este exercitată de către proprietarii acestora*, cu respectarea prevederilor actelor normative în vigoare. Așadar, inclusiv statul și unitățile administrativ teritoriale, precum și autoritățile administrației locale și centrale au obligația de a întreține spațiile verzi ai căror proprietari/administratori sunt (aspect confirmat și de prevederile art. 18 alin. 2 din același act normativ: *Autoritățile administrației publice centrale și locale prevăd în bugetele proprii fonduri pentru îndeplinirea obligațiilor privind spațiile verzi*);

□ Prin urmare, cu toate că Legea nr. 24/2007 stabilește în mod expres că obligația întreținerii spațiilor verzi revine proprietarilor (și administratorilor, dacă aceste spații verzi sunt proprietate publică), prin art. 9 lit. o) din HCL nr. 32/2022 se instituie obligația de a cosi

iarba și de a nu erbicida spațiile verzi, fără a se face distincția că aceste obligații revin DOAR proprietarului/administratorului spațiului verde, astfel încât subiect al conformării și al sancțiunii neconformării este persoana care deține un imobil curte, grădină sau bloc de locuințe, indiferent că este sau nu proprietar al spațiului verde aferent sau limitrof imobilului curte, grădină sau bloc de locuințe, până la limita carosabilului.

□ Se ajunge astfel în situația în care se adaugă în mod nepermis la lege, rezultatul fiind:

- o exonerare a unității administrativ teritoriale, precum și a autorităților administrației locale de a-și îndeplini obligațiile ce le revin conform legii;

- încasarea la bugetul local a unor sume cu titlu de amendă contravențională de la persoane care conform legii nu au obligația întreținerii spațiilor verzi, nefiind proprietari ai acestora;

- transferul sarcinii suportării cheltuielilor de întreținere a spațiilor verzi proprietatea publică sau privată a statului sau a unității administrativ teritoriale către persoane care nu au calitatea de proprietari, cu direct impact în ceea ce privește patrimoniul acestora.

De asemenea, prin răspunsul la întâmpinare, argumentează că:

□ invocarea de către pârât a prevederilor art. 5, 6 și 9 din OUG nr. 21/2002 (în mod corect, actul normativ este OG nr. 21/2002, iar nu OUG nr. 21/2002 privind acordarea unor facilități furnizorilor de îngrășăminte chimice, pesticide, semințe și material săditor certificate) nu are relevanță în sensul dorit de acesta, ci vine, în fapt, să confirme cele susținute prin acțiunea introductivă, având în vedere că se face referire la obligații ce ar reveni proprietarilor sau celor care au în folosință clădiri și terenuri. Or, reclamanta nu este nici proprietara și nici deținătoarea unui drept de folosință asupra terenului din fața imobilului situat în Sănnicolau Mare, str. Nufărului nr. 8, jud. Timiș, aspect necontestat de pârât.

□ Nu este surprinzător că pârâtul ignoră prevederile art. 8 alin. 1 din OG nr. 21/2002, din cadrul Secțiunii 2: Obligațiile și răspunderile consiliilor locale și ale primarilor, mai exact cele care interesează speța de față și care, încă o dată, confirmă cele afirmate de reclamantă cu privire la obligațiile proprii ale autorităților locale. Astfel, la litera p) a art. 8 alin. 1 din OG nr. 21/2002 se prevede: (1) Consiliile locale, Consiliul General al Municipiului București și consiliile locale ale sectoarelor acestuia, precum și primarii au obligația să asigure, în condițiile legii: p) amenajarea, potrivit planului urbanistic general, și întreținerea spațiilor verzi, a parcurilor, grădinilor publice, a terenurilor de sport și de joacă pentru copii, a celorlalte locuri publice de agrement.

□ Or, legea aplicabilă este Legea nr. 24/2007. Prin raportare la prevederile acesteia trebuia adoptată HCL nr. 32/2022. Cu toate că, în preambulul HCL nr. 32/2022 se face trimitere la dispozițiile acestui act normativ creând o aparență de raportare la normă, totuși art. 9 lit. o) nesocotește însăși esența acestei norme, fapt ce contravine art. 1 alin. 5 din Constituție, care consacră principiul legalității, constând în obligația generală de respectare a Constituției, a supremației sale și a legilor. Aceasta presupune ca actele administrative ale autorităților publice să fie emise cu respectarea strictă a dispozițiilor legale în vigoare, iar actele care au fost emise cu nerespectarea anumitor prevederi legale să fie revocate ori anulate.

Prin raportare la toate cele de mai sus, considerăm că prima instanță a soluționat cauza cu încălcarea și aplicarea greșită a normelor de drept material incidente, analiza acesteia privind nelegalitatea prevederilor a căror anulare a cerut-o fiind necesar a avea ca punct de pornire acest criteriu prevăzut de lege: subiectul obligației de conformare și al sancțiunii neconformării – proprietarul spațiului verde, și, doar în măsura în care ar mai fi fost necesar, analizarea noțiunilor de teren aferent și teren limitrof.

Câtă vreme prevederile a căror anulare a cerut-o nu sunt clare cu privire la subiectul obligației de conformare și al sancțiunii neconformării, lăsând loc de interpretare și abuzuri

din partea autorității publice, consideră că aceste prevederi nu pot fi salvgardate, impunându-se anularea acestora.

Pentru toate considerentele de mai sus, solicită admiterea recursului.

Prin recurs, pârâțul Consiliul Local al Orașului Sânnicolau Mare solicită casarea în parte a hotărârii atacate, sens în care să dispună respingerea în totalitate a cererii reclamantei BANATER LANDWIRTSCHAFT S.R.L. și obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de prezentul litigiu.

În motivare se arată că, referitor la expresia sau *limitrofe*, prima instanța a asociat-o noțiunii de «teren » și a oferit definiții cu caracter juridic (dar nemotivate în concret prin temeiuri de drept), astfel trăgând concluzia ca expresia « teren limitrof» ar însemna " *terenuri învecinate care pot fi atât cele aflate la frontul stradal și care, de cele mai multe ori, sunt terenurile proprietate publică și fac parte integranta din drumurile publice...* ».

În contextul în care se verifica cu precizie legalitatea prevederilor HCL în cauza, apreciază că este nevoie ca interpretarea noțiunilor sa fie cât mai precisă.

Așadar, adăugând motive străine de natura cauzei și apoi efectuând o eronată aplicare a legii, instanța nu oferă definiția " spațiului verde aferent sau limitrof imobilului curții, grădini sau blocuri de locuințe " ci a « terenului limitrof», care are o cu totul altă definiție juridică.

Or, potrivit definiției oferite de art. 4 lit. j) din Legea nr. 24/2007 privind reglementarea și administrarea spațiilor verzi din intravilanul localităților: « *spații verzi aferente locuințelor de tip condominiu (reprezintă) - spații verzi formate dintr-un cadru vegetal, amplasate adiacent blocurilor de locuințe de tip condominiu, cu rol estetic și de protecție, de ameliorare a climatului și a calității aerului.* »

Aceasta este noțiunea avută în vedere de către Consiliul Local la editarea HCL în speța, iar termenul de « limitrof » utilizat în cuprinsul art. 9 lit. o) are înțelesul de „adiacent", așa cum în mod corect explica definiția legala de mai sus.

Se mai precizează că prima instanța a efectuat o eronată aplicare a normelor legale și adaugă în hotărâre motive străine de natura cauzei, prin interpretarea în mod eronat a noțiunii de „teren aferent și limitrof în locul celei de „spațiu verde aferent și limitrof”.

În ceea ce privește noțiunea de „ *pana la limita carosabilului*”, prima instanța face aplicarea art. 2 alin 3 din Ordonanța 43/1997 privind regimul drumurilor, concluzionând ca „terenurile limitrofe ...fac parte integrantă din drumul public" (pag. 9 - primul aliniat - rândul 7) și a art. 38 alin 1 din OG 43/1997 concluzionând în aplicarea acestuia „obligația expresă a localităților de a realiza întreținerea componentelor drumului public” (pag. 9 - primul aliniat - rândul 12).

Se consideră și în aceasta situație ca instanța oferă motive străine de natura cauzei dar și efectuează o eronată aplicare a normelor legale invocate.

Așadar, potrivit art. 14 din OG 43/1997: „*Zona drumului public cuprinde: ampriza, zonele de siguranță și zonele de protecție.*”

Art. 15 oferă definiția primul component al drumului, ampriza. care „*este suprafața de teren ocupată de elementele constructive ale drumului: parte carosabilă, trotuare, piste pentru cicliști, acostamente, șanțuri, rigole, taluzuri, șanțuri de gardă, ziduri de sprijin și alte lucrări de artă*" deci care, după cum se poate observa, cuprinde „*partea carosabila*", la care face referire HCL nr. 32, în speța.

Art. 16 (1) descrie Zonele de siguranță, ca al doilea component al drumului, acestea fiind: „*suprafețe de teren situate de o parte și de cealaltă a amprizei drumului, destinate exclusiv semnalizării rutiere, plantației rutiere sau altor scopuri legate de întreținerea și exploatarea drumului, siguranței circulației ori protecției proprietăților situate în vecinătatea drumului. Din zonele de siguranță fac parte și suprafețele de teren destinate asigurării vizibilității în curbe și intersecții, precum și suprafețele ocupate de lucrări de consolidare a terenului drumului și altele asemenea. Limitele zonelor de siguranță a drumurilor, podurilor*

și viaductelor, în cale curentă și aliniament, sunt prevăzute în anexa nr. 1.”

Iar art. 17 (1) explica Zonele de protecție, ca fiind: „suprafețele de teren situate de o parte și de alta a zonelor de siguranță, necesare protecției și dezvoltării viitoare a drumului. Limitele zonelor de protecție sunt prevăzute în anexa nr. 1.”

Anexa 1. Explica aceste limite, cu dimensiunile aferente fiecărei categorii de drum public (autostrada, drum național, județean, comunal), conform tabelelor în care se poate observa ca zona de protecție (Anexa 1 lit. d) reprezintă distanța de la marginea exterioară a zonei de siguranță până la marginea zonei drumului, respectiv de 50, 22, 20, 18 metri, în funcție de categoria drumului.

Or, se apreciază că la aceste zone de protecție s-a referit HCL nr. 32 când a menționat „zonele verzi aferente sau limitrofe...pana la limita carosabilului”.

Iar aceste zone de protecție NU intra în componenta drumului public, așa cum se poate observa din conținutul integral al art. 2 pct. (3) din OG 43/1997: „*Fac parte integrantă din drum: ampriza și zonele de siguranță, suprastructura și infrastructura drumului, podurile, podețele, șanțurile, rigolele, viaductele, pasajele denivelate, zonele de sub pasajele rutiere, tunelurile și alte lucrări de artă, construcțiile de apărare, protecție și consolidare, trotuarele, piste pentru cicliști, locurile de parcare, oprire și staționare, stațiile de taxare, bretelele de acces, drumurile tehnologice amenajate pentru întreținerea autostrăzilor, indicatoarele de semnalizare rutieră și alte dotări pentru siguranța circulației, sistemele inteligente de transport și instalațiile aferente, spațiile de serviciu sau control, spațiile cuprinse în triunghiul de vizibilitate din intersecții, spațiile cuprinse între autostradă și/sau drum și bretelele de acces, sistemele pentru protecția mediului, terenurile și plantațiile din zona drumului și perdelele de protecție, mai puțin zonele de protecție.*”

Așadar, consideră că prima instanța face o eronată aplicare a normei legale susmenționate, atunci când concluzionează ca „terenurile limitrofe ... fac parte integrantă din drumul public” (pag. 9 - primul aliniat - rândul 7), ca apoi să rețină „obligația expresă a localităților de a realiza întreținerea componentelor drumului public”.

Astfel, consideră incidente motivele de casare invocate, prevăzut la art. 488 pct. 6 teza 3 și 8 teza 2 C.p.c, constituind juste temeiuri de nelegalitate a hotărârii recurate.

Întâmpinarea intimatului :

Intimata reclamantă BANATER LANDWIRTSCHAFT SRL a formulat întâmpinare la recursul declarat de recurentul pârât Consiliul Local al Orașului Sânnicolau Mare prin care solicită respingerea recursului ca neîntemeiat, arătând în esență că cele două aspecte invocate de recurentul-pârât pentru a critica hotărârea pronunțată de prima instanță, aspecte pe care le-a încadrat atât ca motive străine de natura cauzei (art. 488 alin. 1 pct. 6 din Codul de Procedură Civilă când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau când cuprinde motive contradictorii ori numai motive străine de natura cauzei), cât și ca motive de nelegală aplicare a prevederilor legale (art. 488 alin. 1 pct. 8 din Codul de Procedură Civilă - când hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material), pot fi sintetizate astfel:

1. Se susține de către recurentul pârât că ar exista o distincție între noțiunea de teren aferent și limitrof și cea de spațiu verde aferent și limitrof:

2. Se susține de către recurentul pârât că terenul limitrof nu ar face parte din drumul public și, deci, nu ar exista obligația localităților de a realiza întreținerea componentelor drumului public.

Intimata reclamantă arată că ambele aspecte își au punctul de pornire în exprimarea deficitară, care lasă loc de interpretare, a prevederii a cărei anulare a solicitat-o, prevedere căreia prima instanță a încercat să îi dea un sens, pentru a o salva parțial. A arătat în recursul formulat de reclamantă că analiza primei instanțe privind nelegalitatea prevederilor a căror anulare a cerut-o trebuia să aibă ca punct de pornire criteriul prevăzut de lege (Legea nr.

24/2007): subiectul obligației de conformare și al sancțiunii neconformării - proprietarul spațiului verde, și, doar în măsura în care ar mai fi fost necesar, analizarea noțiunilor de teren aferent și teren limitrof.

Cât privește argumentele recurentului-pârât privind aspectul de la pct. 1, nu se înțelege pe deplin construcția logică în sensul dorit de recurentul pârât. Pe lângă faptul că apreciază că prima instanță nu s-a cramponat de distincția teren-spațiu verde, pentru că spațiul verde este în principiu o categorie de folosință a unui teren, ceea ce se deduce din argumentele de text și din explicațiile date de recurentul-pârât este că terenul aferent este adiacent (este indicat art. 4 lit. j) din Legea nr. 24/2007 -spații verzi aferente... -spații verzi formate dintr-un cadru vegetal, amplasate adiacent), dar că și terenul limitrof este adiacent (se afirmă: aceasta este noțiunea avută în vedere de către Consiliul Local la editarea HCL în speță, iar termenul limitrof utilizat în cuprinsul art. 9 lit. o) are înțelesul de adiacent), încă un motiv în plus pentru admiterea recursului formulat de subscrisa, din moment ce prima instanță a admis acțiunea cu privire la terenurile limitrofe.

Evident, apare întrebarea de ce recurentul-pârât în editarea HCL nu a folosit termenul unic de teren adiacent, ci a folosit doi termeni - aferent și limitrof - pentru a desemna același lucru. Ar fi interesant de aflat care este definiția pe care recurentul-pârât o dă termenului de adiacent.

Aceasta invocă redactarea deficitară a art. 9 lit. o) din HCL nr. 32/2022, care în sine este un argument pentru anulare și nu pentru salvagardare parțială, dar și 2/punctul greșit de pornire a analizei legalității art. 9 lit. o) din HCL nr. 32/2022

Cât privește argumentele recurentului-pârât privind aspectul de la pct. 2, se arată că se recunoaște faptul că există o redactare deficitară a art. art. 9 lit. o) din HCL nr. 32/2022, câtă vreme se afirmă: *apreciem că la aceste zone de protecție sa referit HCL nr. 32 când a menționat zonele verzi aferente sau limitrofe...până la limita carosabilului*. Pe lângă faptul că o prevedere dintr-un act normativ ar trebui să fie clară și să nu lase loc de aprecieri, devine evident că, în speță, aceeași prevedere este interpretată diferit de către emitent și de către instanța de judecată. În aceste condiții, nu se poate pretinde destinatarul normei să aibă o anumită conduită, sub sancțiunea aplicării unei amenzi.

Revene și arată că discuția despre aspectul dacă terenul limitrof face sau nu parte din drumul public este irelevantă, câtă vreme Legea nr. 24/2007 stabilește un alt criteriu de la care trebuie să pornească analiza legalității prevederii a cărei anulare am cerut-o, analiză care va fi esențială pentru modalitatea în care recurentul-pârât va reglementa în viitor obligația întreținerii spațiilor verzi.

Pentru toate aceste motive, solicită respingerea ca neîntemeiat a recursului formulat de recurentul-pârât. Cu cheltuieli de judecată, conform dovezilor ce se vor depune la dosar.

Hotărârea instanței de recurs

Analizând recursurile declarate, prin prisma motivelor invocate, Curtea reține următoarele:

Prin Hotărârea Consiliului Local al Orașului Sănnicolau Mare nr. 32/16 martie 2022 s-au stabilit condițiile răspunderii contravenționale în domeniul gospodării localității.

Reclamanta a solicitat anularea în parte a acestui act administrativ, respectiv anularea art. 9 lit. o) din HCL nr. 32/2022, cu următorul conținut: „ Art.9 *În vederea conservării și dezvoltării parcurilor, zonelor florale, spațiilor verzi și de agrement din perimetrul orașului se interzice și constituie contravenție: (...) o) Necosirea ierbii, a gazonului, din spațiile verzi aferente sau limitrofe imobilului curții, grădinii sau a blocurilor de locuințe, până la limita carosabilului. Este interzis a se ierbicida vegetația de pe spațiile verzi aferente sau limitrofe imobilului curții, grădinii sau a blocurilor de locuințe, până la limita carosabilului (...)*”.

Prima instanță a admis în parte cererea de chemare în judecată și a anulat în parte Hotărârea Consiliului Local al Orașului Sănnicolau Mare nr. 32/16 martie 2022, respectiv a

anulat mențiunile „sau limitrofe” și „până la limita carosabilului” din art.9 lit. o) din hotărâre, fiind respinsă în rest cererea de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată.

Recurenta-reclamantă critică această sentință din perspectiva motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 C.pr.civ., susținând că este nelegală decizia primei instanțe de a anula parțial art. 9 lit. o) din HCL nr. 32/2022 doar în ceea ce privește mențiunile „sau limitrofe” și „până la limita carosabilului” și de a salvagarda astfel restul prevederii criticate, prima instanță soluționând cauza cu încălcarea și aplicarea greșită a normelor de drept material incidente. Astfel, a învederat că argumentul pe care l-a invocat în susținerea nelegalității dispoziției criticate a fost acela că această prevedere este neclară cu privire la subiectul obligației de conformare-proprietarul spațiului verde, precizare fără de care lit. o) a art. 9 din HCL nr. 32/2022 nu poate fi salvardată, prima instanță a trecut peste acest aspect, analizând cu prioritate noțiunile de teren aferent și teren limitrof.

Curtea constată că este întemeiat acest motiv de casare invocat de recurenta-reclamantă, întrucât analiza legalității actului administrativ dedus judecății trebuia efectuată de prima instanță pornind de la critica de nelegalitate invocată de reclamantă, și anume neconformitatea dispoziției criticate cu actul normativ de nivel superior din perspectiva titularului obligației instituite prin art. 9 lit. o) din HCL nr. 32/2022, reclamanta susținând că prevederile art. 9 lit. o) nu sunt clare cu privire la subiectul obligației de conformare, din maniera de exprimare a dispoziției analizate rezultând că titularul obligației ar fi persoana care deține un imobil curte, grădină sau bloc de locuințe, indiferent că este sau nu și proprietar/deținător al spațiului aferent sau limitrof imobilului curte, grădină sau bloc de locuințe, până la limita carosabilului, contrar prevederilor legale cu forță juridică superioară.

Prin urmare, instanța de recurs constată că distincția pe care prima instanță o realizează între noțiunile de teren adiacent și teren limitrof, respectiv analiza componentelor drumului public, este irelevantă raportat la viciul de nelegalitate pe care se întemeiază demersul reclamantei.

În esență, ca motiv de nelegalitate, reclamanta a invocat că prevederile mai sus redată din HCL nr. 32/2022 nu fac distincția între persoanele cărora le revin obligațiile menționate în text, cu toate că Legea nr. 24/2007 privind reglementarea și administrarea spațiilor verzi din intravilanul localităților face clar o astfel de distincție, stabilind, la art. 12 alin. 1, că: *Întreținerea spațiilor verzi se asigură de către proprietarii și administratorii acestora*, iar la art. 8 alin. 1 că: *Administrarea spațiilor verzi proprietate publică este exercitată de autoritățile administrației publice locale și de alte organe împuternicite în acest scop*, și la art. 8 alin. 2 că: *Administrarea spațiilor verzi de pe terenurile proprietate privată este exercitată de către proprietarii acestora, cu respectarea prevederilor actelor normative în vigoare*.

Astfel, a susținut reclamanta că, deși Legea nr. 24/2007 stabilește în mod expres că obligația întreținerii spațiilor verzi revine proprietarilor, prin art. 9 lit. o) din HCL nr. 32/2022 se instituie obligația de a cosi iarba și de a nu ierbicida spațiile verzi, fără a se face distincția că aceste obligații revin doar proprietarului/administratorului spațiului verde, astfel încât subiectul activ al acestei contravenții este persoana care deține un imobil curte, grădină sau bloc de locuințe, indiferent că este sau nu proprietar al spațiului aferent sau limitrof imobilului curte, grădină sau bloc de locuințe, până la limita carosabilului, adăugându-se în mod nepermis la lege, rezultatul fiind: o exonerare a autorităților administrației locale de a-și îndeplini obligațiile ce le revin conform legii; încasarea la bugetul local a unor sume cu titlu de amendă contravențională de la persoane care, conform legii, nu au obligația întreținerii spațiilor verzi nefiind proprietari ai acestora; transferul sarcinii suportării cheltuielilor de întreținere a spațiilor verzi proprietate publică sau privată a statului sau a unității administrativ teritoriale către persoane care nu au calitatea de proprietari.

Analizând aceste critici invocate de reclamantă, Curtea constată că acestea sunt întemeiate, pentru considerentele ce urmează a fi expuse.

Astfel, din preambulul actului administrativ ce formează obiectul controlului de legalitate, reiese că acesta a fost adoptat în temeiul Legii nr. 24/2007 privind reglementarea și administrarea spațiilor verzi din zonele urbane, O.G. nr. 21/2002 privind gospodărirea localităților urbane și rurale și O.U.G. nr. 195/2005 privind protecția mediului.

Pentru protecția și conservarea spațiilor verzi, prin prevederile art. 5 din Legea nr. 24/2007 privind reglementarea și administrarea spațiilor verzi din intravilanul localităților, se instituie în sarcina persoanelor fizice și a persoanelor juridice anumite obligații cu rol de protejare a acestora. Prin dispoziția cuprinsă la lit. f, în sarcina persoanelor fizice și a persoanelor juridice se instituie obligația de a asigura integritatea, refacerea și îngrijirea spațiilor verzi aflate în proprietatea lor.

Similar, potrivit prevederilor art. 8 din Lege, s-a instituit în sarcina autorității administrației publice locale obligația administrării spațiilor verzi proprietate publică, stipulându-se, totodată, că administrarea spațiilor verzi de pe terenurile proprietate privată este exercitată de către proprietarii acestora. De asemenea, art. 12 alin. 1 din același act normativ prevede că întreținerea spațiilor verzi se asigură de către proprietarii și administratorii acestora.

În acest sens este și dispoziția prevăzută de 62 din O.U.G nr. 195/2005 privind protecția mediului conform căreia: „ **Deținătorii, cu orice titlu, de terenuri pe care se găsesc perdelele și aliniamentele de protecție, spațiile verzi, parcurile, gardurile vii sunt obligați să le întrețină** pentru îmbunătățirea capacității de regenerare a atmosferei, protecția fonică și eoliană.”

Rezultă, așadar, că legiuitorul a înțeles să impună obligația de îngrijire a spațiilor verzi proprietate privată în sarcina proprietarilor acestora, în timp ce obligația administrării spațiilor verzi proprietate publică a fost stabilită în sarcina autorității administrației publice locale. Or, prin art. 9 lit. o) din HCL nr. 32/2022 se instituie obligația de întreținere a spațiilor verzi, fără a se face distincția că aceste obligații revin doar proprietarului, deținătorului cu orice titlu/administratorului spațiului verde, astfel încât subiectul activ al acestei contravenții, astfel cum a fost reglementată prin acest act al autorității deliberative locale, este persoana care deține un imobil curte, grădină sau bloc de locuințe, indiferent că este sau nu și proprietar/deținător al spațiului aferent sau limitrof imobilului curte, grădină sau bloc de locuințe, până la limita carosabilului, contrar prevederile legale cu forță juridică superioară, fiind întemeiate susținerile recurente în sensul că rezultatul este transferul sarcinii suportării cheltuielilor de întreținere a spațiilor verzi proprietate publică sau privată a statului sau a unității administrativ teritoriale către persoane care nu au calitatea de proprietari și care nu folosesc terenurile respective.

Conform art. 25 din Legea nr. 24/2007: „ **Prin hotărâre a Guvernului, a consiliilor locale și județene pot fi stabilite și alte fapte ce constituie contravenții la regimul spațiilor verzi**”, însă aceste acte administrative trebuie să respecte reglementările de nivel superior, conform principiului ierarhiei actelor normative reglementat de art. 4 alin. 3 din Legea nr. 24/2000 care dispune următoarele: „ *Actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă.*”

De asemenea, conform art. 80 din Legea nr. 24/2000 „ *Actele normative ale autorităților administrației publice locale se adoptă ori se emit pentru reglementarea unor activități de interes local, în limitele stabilite prin Constituție și prin lege și numai în domeniile în care acestea au atribuții legale*”, iar prevederile art. 81 din același act normativ dispun că: „ *La elaborarea proiectelor de hotărâri, ordine sau dispoziții se va avea în vedere*

caracterul lor de acte subordonate legilor, hotărârilor și ordonanțelor Guvernului și altor acte de nivel superior.

(2) *Reglementările cuprinse în hotărârile consiliilor locale și ale consiliilor județene, precum și cele cuprinse în ordinele prefectilor sau în dispozițiile primarilor nu pot contraveni Constituției României și reglementărilor din actele normative de nivel superior.*”

Prin urmare, Curtea constată că este incident motivul de nelegalitate prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 C.pr.civ., astfel că va admite recursul formulat de recurenta-reclamantă Banater Landwirtschaft S.R.L., va casa în parte sentința recurată și, în rejudecare, va admite în tot acțiunea reclamantei. Pe cale de consecință, va anula în parte Hotărârea Consiliului Local al orașului Sânnicolau Mare nr. 32/16.03.2022, respectiv în ceea ce privește art. 9 lit. o) din acest act normativ.

În ceea ce privește **recursul declarat de recurentul-intimat Consiliul Local al Orașului Sânnicolau Mare**, acesta este întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 6 și 8 C.pr.civ..

Referitor la motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 6 C.pr.civ., Curtea constată că acesta a fost invocat în mod formal, nefiind dezvoltate critici concrete încadrabile în acest motiv de nelegalitate.

Relativ la motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 C.pr.civ. invocat de recurentul-intimat, Curtea observă că acesta este nefondat, fiind aplicabile *mutatis mutandis* argumentele expuse mai sus de instanța de control judiciar în analiza recursului declarat de recurenta-reclamantă.

În ceea ce privește susținerea recurentului-intimat din notele scrise conform căreia art. 12 din O.G. nr. 21/2002 prevede posibilitatea de a se adopta hotărâri de consiliu local prin care să se stabilească în sarcina cetățenilor, chiar neproprietari ai spațiilor verzi aflate lângă imobilele deținute în proprietate, obligații de întreținere a acestora, Curtea reține că, într-adevăr, O.G. nr. 21/2002 prevede această posibilitate, însă această competență se exercită de consiliul local în condițiile stabilite de acest act normativ.

Astfel, Curtea reține că O.G. nr. 21/2002 stabilește obligațiile și răspunderile care revin autorităților administrației publice locale, instituțiilor publice, agenților economici și cetățenilor pentru buna gospodărire a localităților, pentru instaurarea unui climat de ordine și curățenie pe teritoriul acestora.

Art. 4 din O.G. nr. 21/2002 prevede că, în îndeplinirea atribuțiilor ce le revin potrivit prezentei ordonanțe, consiliile județene și consiliile locale, precum și primarii vor adopta și vor dispune măsurile ce se impun pentru asigurarea participării persoanelor fizice și juridice, a instituțiilor publice și a operatorilor economici, cu sau fără personalitate juridică, la realizarea acțiunilor de îndeplinire și păstrare a curățeniei în interiorul localităților și în afara acestora, la efectuarea la timp a activităților gospodărești.

Sunt stabilite, prin prevederile art. 9, obligațiile ce revin instituțiilor publice și persoanelor fizice și juridice, acestea fiind limitate la întreținerea în stare corespunzătoare a imobilelor deținute; a fațadelor acestora; asigurarea curățeniei pe terenurile aflate în proprietate, în imobilele și incintele deținute sub orice formă; menținerea curățeniei pe trotuare, pe partea carosabilă a străzii sau a drumului, pe locurile de parcare pe care le folosesc; îndepărtarea zăpezii și a gheții de pe trotuarele din dreptul imobilelor pe care le au în proprietate și de pe locurile de parcare pe care le folosesc, și, de asemenea, respectarea măsurilor stabilite de consiliile locale și județene pentru asigurarea igienei publice și a curățeniei în localități.

Art. 12 din O.G. nr. 21/2002 prevede pentru consiliile locale posibilitatea de a stabili ca unele dintre obiectivele vizând buna gospodărire, întreținere, curățenie și înfrumusețare a localităților să fie realizate, integral sau parțial, prin contribuția directă a cetățenilor.

Obiectivele prevăzute la alin. (1) se stabilesc de consiliile locale, prin hotărâre adoptată cu votul majorității consilierilor în funcție, și pot consta în: a) amenajarea și repararea de străzi și trotuare; b) săparea și amenajarea șanțurilor și rigolelor; c) realizarea de podețe; d) curățarea cursurilor de apă, a lacurilor și bălților, precum și a malurilor acestora; e) amenajarea de locuri speciale pentru depozitarea reziduurilor menajere și a gunoaielor; **f) curățarea și amenajarea locurilor virane**; g) curățenia în parcuri, amenajarea de alei, inclusiv confecționarea și instalarea de bănci.

Instanța de recurs apreciază că întreținerea spațiilor verzi publice *aferente sau limitrofe imobilului curții, grădinii sau a blocurilor de locuințe, până la limita carosabilului*, se încadrează în obiectivul stabilit de art. 12 al. 1 lit. f.), or, pentru a stabili în sarcina cetățenilor această obligație, era obligatorie respectarea prevederilor art. 13 din O.G. nr. 21/2002 potrivit cărora obiectivele stabilite de consiliile locale potrivit art. 12 se supun aprobării locuitorilor prin referendum local, organizat în condițiile legii, împreună cu modalitățile de efectuare a contribuției cetățenilor și cu întinderea acestora.

Potrivit art. 4 alin. 3 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă, actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

Instanța de recurs constată că prin nerespectarea condiției supunerii aprobării locuitorilor prin referendum local a trecerii obligației de întreținere a spațiilor verzi din sarcina autorităților locale în sarcina persoanelor fizice și juridice, s-a pricinuit o încălcare a dispoziției legale cu forță superioară și, de asemenea, a normelor de tehnică legislativă ce impun respectarea limitelor și normelor pe care legea le ordonă, statuările primei instanțe sub acest aspect fiind corecte.

Pentru toate aceste considerente, Curtea va respinge, ca nefondat, recursul formulat de recurentul-intimat Consiliul Local al Orașului Sânnicolau Mare împotriva sentinței civile nr. 580/26.06.2024 pronunțată de Tribunalul Timiș.

Va admite recursul formulat de recurenta-reclamantă Banater Landwirtschaft S.R.L., va casa în parte sentința recurată și, în rejudecare:

Va admite în tot acțiunea reclamantei. Pe cale de consecință, va anula în parte Hotărârea Consiliului Local al orașului Sânnicolau Mare nr. 32/16.03.2022, respectiv în ceea ce privește art. 9 lit. o) din acest act normativ.

Va obliga pârâtul la plata către reclamantă a sumei de 2.050 lei reprezentând cheltuieli de judecată din prima instanță constând în taxa judiciară de timbru și onorariu avocațial.

Va menține în rest dispozițiile sentinței recurate.

În baza art. 453 C.pr.civ., Curtea va obliga intimatul-pârât la plata către recurenta-reclamantă a sumei de 2.100 lei reprezentând cheltuieli de judecată din recurs constând în taxa judiciară de timbru și onorariu avocațial.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

Respinge, ca nefondat, recursul formulat de recurentul-intimat Consiliul Local al Orașului Sânnicolau Mare cu sediul în Sânnicolau Mare, str. Republicii nr. 15, jud. Timiș și cu sediul procesual ales în Timișoara, str. Coriolan Brediceanu, nr. 9, et. 1, ap. 1, jud. Timiș, împotriva sentinței civile nr. 580/26.06.2024 pronunțată de Tribunalul Timiș în dosarul nr. 5391/30/2023.

Admite recursul formulat de recurenta-reclamantă Banater Landwirtschaft S.R.L. cu sediul social în Sânnicolau Mare, Str. Nufărului nr. 13, jud. Timiș și cu domiciliul ales la Marcela Foale Cabinet de avocat, cu sediul profesional în Sânnicolau Mare, P-ța 30

Decembrie nr. 7, Biroul nr. 5, jud. Timiș, împotriva sentinței civile nr. 580/26.06.2024 pronunțată de Tribunalul Timiș în dosarul nr. 5391/30/2023, în contradictoriu cu intimatul-pârât Consiliul Local al Orașului Sânnicolau Mare.

Casează în parte sentința recurată și, în rejudecare:

Admite în tot acțiunea formulată de reclamanta Banater Landwirtschaft S.R.L., în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Local al Orașului Sânnicolau Mare.

Anulează în parte Hotărârea Consiliului Local al orașului Sânnicolau Mare nr. 32/16.03.2022, respectiv în ceea ce privește art. 9 lit. o) din acest act normativ.

Obligă pârâtul la plata către reclamantă a sumei de 2.050 lei reprezentând cheltuieli de judecată din prima instanță constând în taxa judiciară de timbru și onorariu avocațial.

Menține în rest dispozițiile sentinței recurate.

Obligă intimatul-pârât la plata către recurenta-reclamantă a sumei de 2.100 lei reprezentând cheltuieli de judecată în recurs constând în taxa judiciară de timbru și onorariu avocațial.

Definitivă.

Pronunțată în data de 06.05.2025 prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței.

PREȘEDINTE
Ioana Corina Ciurea

JUDECĂTOR
Marcela Delia Margan

JUDECĂTOR
Alina Roxana Timpea

Red. M.D.M./Tehnored M.C./19.05.2025
4 ex/ 2 com

Prima instanță – Tribunalul Timiș
Judecător – Cristian Cioabă

